

Amélie Nothomb

Unisex

Traducere din franceză de
Claudiu Constantinescu

Pe terasa cafenelei sale preferate, Dominique savura acea după-amiază de sâmbătă. Îi plăcea soarele acela de septembrie care o încălzea fără s-o ardă.

Secretară într-o firmă de import-export, era foarte mândră de munca ei. Tatăl său era marinar pe un vas de pescuit, mama sa era casnică. „Ești o femeie independentă, draga mea, bravo!” îi spusese aceasta.

La douăzeci și cinci de ani, privea spre viitor cu încredere. Prețuia celibatul. Iubirea avea să apară și ea, la momentul potrivit. Când vedea pe câte unele dintre prietenele sale căsătorite și devenite mame, se bucura că nu făcuse ca ele. Măritată, ce soartă sinistră!

Nu și-a dat seama că un bărbat, de la masa vecină, se uita fix la ea.

— Bună ziua, domnișoară. Pot să vă ofer ceva de băut?

N-a știut ce să răspundă. El a luat asta drept consimțire și s-a așezat în fața ei.

— Băietate! Șampanie!

— Două cupe?

— O sticlă. Din cea bună.

Chelnerul a adus o sticlă de Deutz și a umplut două pahare.

— Sărbătoriți ceva? Întrebă tânăra.

— Întâlnirea noastră.

Au ciocnit. Dominique nu băuse niciodată o șampanie mai de soi și s-a emoționat când a simțit cât de bună e.

— Cum vă cheamă?

— Claude. Și pe dumneavoastră?

I-a spus că o chema Dominique și că de cinci ani lucra ca secretară la Terrage. Apoi a tăcut, pentru că el nu părea s-o asculte.

— Cu ce vă ocupați? Întrebă ea în cele din urmă.

— Mă duc la Paris ca să înființez o firmă, spuse el pe tonul evaziv al unuia care nu vrea să piardă vremea cu un asemenea subiect.

Bărbatul acela o speria un pic, nu știa nici ea de ce. S-a calmat zicându-și că, la

urma urmelor, el o abordase. Ce conta dacă-l dezamăgea?

— Sunteți încântătoare, Dominique!

Tânăra s-a înecat cu gura de șampanie pe care o sorbise.

— Și mai mult ca sigur că nu sunt primul care vă spune lucrul ăsta.

Ba da, era. Până atunci, numai măicăsa îi mai zisese așa ceva, iar ea o luase ca pe o vorbă pe care o spun de obicei mamele.

— Nu știu ce să vă spun, domnule.

— Spuneți-mi Claude. Suntem de aceeași vârstă.

— Eu nu mă pricep la înființat firme.

— Nu vă mai bateți capul cu astfel de fleacuri. Aș vrea să ne mai vedem.

Bărbatul i-a cerut insistent numărul de telefon. Ea i l-a dat până la urmă, fără tragere de inimă, și s-a ridicat rapid de pe scaun pentru a-și ascunde stânjeneala.

* * *

Dacă ar fi fost o fată normală, și-ar fi sunat o prietenă și i-ar fi povestit toată pățania. Dar în ea era întotdeauna o jenă pe care nu și-o putea explica. Vorbea atât

de puțin despre treaba asta, încât nici nu știa cum s-o numească: era vorba de un complex.

Știa că nu toate tinerele suferă de așa ceva. La muncă, avea numai colege impetuoase, obișnuite cu gargara seducătorilor. Ei însă nimeni nu-i spunea astfel de lucruri, iar ea trăsesese concluzia că nu era deloc drăguță. În realitate, dacă nimeni nu-i făcea avansuri, era pentru că lumea îi simțea problema.

Bărbatul acela — Claude, ar trebui să se obișnuiască — n-o simțise. Dominique și-a luat inima în dinți și s-a dus să se uite în oglindă. „Încântătoare“, spusese el. Ce văzuse oare la ea?

A stat și s-a gândit. Un tip care înființează firme n-are niciun motiv să mintă o secretară obscură. Tipul nu se purtase ca un bărbat aflat în căutarea unei aventuri de-o noapte. „Să așteptăm mai întâi să mă sune“, își zise ea.

A trecut o săptămână. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o prostie. Bine că n-am vorbit cu nimeni despre povestea asta.*

* * *

— Alo, bună seara, aș putea vorbi cu Dominique, vă rog?

— Eu sunt.

— Ce mai faceți? Sunt Claude.

— Credeam că m-ați uitat.

— Nu sunteți genul de persoană care să poată fi uitată. Iertați-mă că am întârziat atâta până să vă sun. A trebuit să mă duc la Paris să aranjez câteva chestii esențiale pentru firmă. Sunteți liberă diseară?

* * *

La restaurant, a comandat el și pentru ea. Ea s-a mirat că lucrul acesta a făcut-o să simtă o oarecare plăcere — pe lângă o mare ușurare, căci se temea că ea ar fi putut alege mâncăruri nerafinate.

— Cum se numește firma dumneavoastră? îl întrebă ea.

— E, de fapt, filiala pariziană a firmei Terrage. O chestie de import-export.

Ea începu să râdă.

— Știam eu că data trecută nu mă ascultați, altfel v-ați fi dat seama de coincidență. Acolo lucrez și eu.

— La Terrage? Incredibil!

Ea l-a întrebat cum îi cheamă pe colaboratorii lui. El i-a spus că singurul om cu care discută e președintele-director general. Tânăra a simțit atunci cum complexul ei îi taie respirația și a schimbat subiectul:

— Vă place Parisul?

— Mereu mi-am dorit să trăiesc acolo. E atâta energie în locul ăla!

— Eu n-am fost niciodată.

— O să vă placă mult.

— E musai să ajung și eu cândva.

— Când o să vă măritați cu mine, n-o să mai aveți încotro și o să locuiți acolo.

Ea lăsa tacâmurile din mână, trase aer în piept și zise:

— Nu-mi place când cineva râde de mine.

— Sunt foarte serios. Dominique, vrei să fiți soția mea?

— Nu știți nimic despre mine.

— De cum v-am văzut, am știut că sunteți cea pe care o caut.

— Câtor femei le-ați mai făcut numărul ăsta?

— Sunteți prima.

Tănăra s-a ridicat în picioare tremurând.

— Nu mă simt bine. Mă duc acasă.

— Dar n-ați mâncat nimic.

— Nu mi-e foame.

Bărbatul a însoțit-o până în stradă.

— Pot să vă conduc?

— N-are niciun rost. Dar mulțumesc pentru invitație.

Tănăra a plecat cu pași rapizi și, spre ușurarea ei, a văzut că bărbatul n-o urmărea. Ce era cu omul ăsta? Trebuia oare să fii atins de demență ca să te porți așa?

Aerul proaspăt i-a risipit încordarea. A simțit bucuria vânatului victorios, iar de cum a ajuns acasă, s-a culcat și a dormit neîntoarsă.

* * *

A doua zi dimineața, a sunat telefonul.

— Dominique? M-am purtat ca un necioplit. Ce să fac ca să mă iertați?

— Să mă lăsați în pace.

— Înțeleg. Vă dau numărul meu de telefon. Ca să mă sunați dumneavoastră, dacă simțiți vreodată nevoia.

I-a dictat numărul, iar ea și l-a notat, hotărâtă să nu-l folosească niciodată.

* * *

În fiecare duminică, Dominique se ducea să ia prânzul la părinții săi. Pe drum, s-a oprit la patiserie și a cumpărat un Paris-Brest¹.

Masa a decurs fără probleme. Copil unic, Dominique moștenise un pic de conversație de la tatăl său și ceva din calmul maică-sii. Aceasta din urmă se uita însă lung la chipul fiicei sale.

— Ce e, mamă?

— Nu știu. Văd că ți se întâmplă ceva important.

— Nu mă mai privi așa, te rog frumos.

După-amiază, în timpul plimbării, n-au vorbit mai mult. Dar Dominique simțea că maică-sa avea dreptate. Peisajul din jur o impresiona mult mai puternic, de parcă atunci îl descoperea. Oamenii care treceau pe lângă ei o măsurau din priviri într-un mod ciudat.

— Ce frumoasă s-a făcut fiica dumneavoastră! le spuse o doamnă părinților săi.

Pentru prima dată, Dominique își zise în gând că ar pleca bucuroasă din acel oraș.

Când s-a întors acasă, a făcut o baie ca să se liniștească. A rezistat până seara,

¹ Prăjitură în formă de colac, cu aluat de choux-à-la-crème și cremă de patiserie cu nuci sau migdale pralinate. (N.t.)

iar apoi, spre rușinea ei, a format numărul lui Claude. Acesta a răspuns de la primul țârâit, de parcă ar fi stat lângă telefon toată ziua.

— Am sperat din tot sufletul c-o să mă sunați.

— Nu știu de ce-am făcut-o. Mă faceți să mă simt aiurea. Vă mișcați mult prea repede. Nu știu mai nimic despre dumneavoastră.

— Așa e! Sunt foarte repezit, e o chestie insuportabilă. Nu m-am mai purtat niciodată așa, nici nu-mi stă în fire.

S-au întâlnit din nou, la un pahar. Claude a fost amuzant și drăguț. Dominique și-a zis că l-a judecat greșit. Era un băiat cât se poate de plăcut.

* * *

În fiecare seară, el îi dădea întâlnire într-un alt loc. Tânăra și-a dat seama că aștepta cu plăcere acel moment. Sâmbăta următoare, a sunat-o pe maică-sa și a întrebat-o dacă putea să vină cu cineva duminică, la prânz.

— Bineînțeles, îi răspunse aceasta, ascunzându-și emoția.

După-amiază, Dominique l-a anunțat pe Claude că ai ei îl invitau la masă a doua zi. Tânărul s-a arătat nespus de entuziasmat și i-a mulțumit.

— Pot să-ți spun tu, de-acum încolo?

— Da, e mai firesc așa, căzu ea de acord.

* * *

Tânăra s-a dus ceva mai devreme la părinții ei, ca să-i ajute. Claude a ajuns la 12 și jumătate, cu un splendid buchet de flori. Dominique l-a luat să-l pună într-o vază, în vreme ce invitatul se instala în salon. Când s-a întors și l-a văzut pe Claude, a știut că bătaia era câștigată.

Tânărul conversa plin de farmec și de naturalețe, a acordat mâncărilor onorurile cuvenite, s-a oprit de mai multe ori pentru a o privi visător pe Dominique, a complimentat-o cu decență pe stăpâna casei, iar după cafea s-a retras.

Seara, pentru prima dată, tatăl îi dădu telefon fiicei:

— Băiatul ăsta e perfect. Mă bucur sincer pentru tine.

— Mersi, tată.

— Ți-o dau pe maică-ta.

— Ce faci, mamă?

— Claude e minunat, scumpo. Te iubește. E băiat serios. Și-i frumos.

Acest ultim comentariu o miră pe Dominique. În primul rând, pentru că maică-sa nu spunea niciodată asemenea lucruri. Apoi, pentru că ea nici nu-și pusese această problemă. Chiar era frumos Claude? S-a concentrat din răspuțeri ca să-și dea seama și a recunoscut, în cele din urmă, că da. Era oare atât de indiferentă la frumusețe, de nici n-o observase pe-a lui Claude? Ce-o împiedicase oare s-o remarce?

A trecut în revistă vagile sale flirturi de până atunci și tot n-a înțeles. Felul ei de-a fi, din momentele alea, n-avea nicio legătură cu ființa timorată care devenise între timp. Ce nu-i convenea la acest bărbat? Nici de cei dinainte nu fusese îndrăgostită, iar asta n-o deranjase.

Da, numai că, acum, lucrul ăsta chiar era normal s-o deranjeze. Claude voia s-o ia de nevastă, o iubea. Avea toate calitățile la care ea visase, și totuși, în prezența lui, ea se simțea mereu neliniștită.

Cu cine putea oare să discute despre asta? Niciodată nu li se confesase